

вѣра, щомъ той като единъ чловѣкъ, всегда и на всѣ-
къдѣ е готовъ да се залови за оружieto за господар-
ството и за царя. Нужни сж вѣкове и чудеса докжтъ
ний заприличае на тѣхъ, а може би и никогато това нѣма
да бжде.

— Но, вѣйводо, ний сме една шепа, а тѣ сж пъл-
чище!

— Не, Кючюкъ Стефанъ, ний сме пълчище, а тѣ
сж една шепа; но тѣзи шепа е въодушевена съ мюсю-
манскитѣ духъ, а ний сме задушени отъ мисльта за
мжченичеството и за смъртьта християнска.

Киседжията не отговори, защото нищо не разбра.
За мжченицитѣ Господни и за християнската смърть той
знаеше толкова, колкото бѣ удържалъ въ паметта си
докжтъ бѣ още дѣте отъ църковнитѣ пѣснопѣния. Той
търсеше въ главата си като съ каква киседжийска хит-
рость да се отърватъ отъ бѣдата и да избави шепата
юнаци, но нищо не измисли. Ако всичкитѣ имаха кисе-
джийски конѣ, то може би щѣха да избѣгватъ. Като по-
мжлча малко, той попита:

— Ами какво да правимъ, вѣйводо?

— Ще се биемъ и ще загинемъ. Ти си вѣрви.

— Ако вскахъ да си отида, азъ не би дошелъ.
Васъ ви подуши мейтъ Вравей конъ, и ето азъ стмъ съ
васъ; ще съумѣя да се бия и да загина, не е това мжч-
на работа. Ако не може да се живѣе за България, то
трѣбва за нея да се умира.

Двамата замълчаха и чѣкаха.

Настана утихвание, както всѣкога бива предъ раз-
сжмвание. Всичко живо, всичко което спѣше и не спѣше,
престана на кратко врѣме да мисли и да се мърда. Мъ-
ничкото славейче, което въ България наричатъ птичка
на равната зора, запѣ първо; слѣдъ него залая старата
лисица на лисцинтѣ, които бързаха да се криятъ въ
дупкитѣ, а послѣ гръмко запѣха птицитѣ за славата Бо-
жья. Който сѣди на върхътъ на Шипка Балканска, на
тогава вече блѣсна, като слабъ огнецъ сиянието на во-